

Sygn. akt I C 823/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2017r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Myśliwiec

Protokolant: Sekretarka N. S.

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2017 r. w Jaśle

sprawy z powództwa (...)Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w(...) przeciwko H. C.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

kosztami postępowania obciąża powoda uznając je za uiszczone w całości.

Sygn. akt I C 823/17

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Jaśle z dnia 26 października 2017 r.

Pozwem skierowanym w dniu 5 kwietnia 2017 r. do Sądu Rejonowego w Elblągu powód – (...)Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą (...)domagał się zasądzenia od pozwanego H. C. kwoty 1 033,99 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku, jednak nie większej niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Jednocześnie wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając żądanie powód podał, iż dochodzona pozwem kwota stanowi wymagalną, niespłaconą należność z tytułu umowy pożyczki gotówkowej zawartej w dniu 18 kwietnia 2014 r. Na ww. należność składa się kwota 650,00 zł tytułem kapitału, 63,99 zł tytułem odsetek oraz 320,00 zł tytułem kosztów. Na mocy postanowień przedmiotowej umowy powód jest uprawniony do naliczania w księgach rachunkowych Funduszu odsetek umownych za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku, nie większej niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie, czego dowodem jest wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu. Z uwagi na to, iż pozwany nie uiścił na rzecz powoda żądanej kwoty, skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego, zdaniem powoda jest konieczne i uzasadnione (k. 3-4).

Nakazem zapłaty z dnia 19 kwietnia 2017 r. wydanym w postępowaniu upominawczym, (...) by pozwany zapłacił na rzecz strony powodowej kwotę 1 033,99 zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku, jednak nie większej niż dwukrotność odsetek ustawowych za

opóźnienie liczonymi od dnia 5 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 204,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 180,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

W prawidłowo wniesionym sprzeciwie od nakazu zapłaty (k. 18-21), pozwany H. C. zaskarżył powyższy nakaz w całości. Wskazał, iż nigdy nie zawierał umowy z powodowym funduszem i nie wie czego dotyczy żądanie pozwu w niniejszej sprawie. Nie otrzymał żadnych dokumentów stwierdzających jego zobowiązanie, w szczególności w postaci umowy, w związku z tym wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Powód, w odpowiedzi na sprzeciw pozwanego od nakazu zapłaty w całości podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Powód wskazał, że w dniu 18 kwietnia 2014 r. pozwany zawarł drogą elektroniczną, za pośrednictwem sieci internetowej z W..pl (...). z o.o. umowę pożyczki nr (...). Wierzytelność wynikającą z przedmiotowej umowy powód nabył na podstawie (...) zawartej z W..pl (...) z ograniczoną odpowiedzialnością. Wskazał, iż zarzut pozwanego odnośnie do nieudowodnienia roszczenia jest błędny, bowiem dokumenty złożone wraz z pozwem oraz z odpowiedzią na sprzeciw od nakazu zapłaty bezsprzecznie stanowią o fakcie zawarcia umowy i zaciągnięciu zobowiązania przez pozwanego. Zdaniem powoda udowodnił on należycie dochodzoną pozwem należność (k. 36-37v).

Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2017 r., (...)Sąd Rejonowy w Elblągu stwierdził swą niewłaściwość miejscową i przekazał niniejszą sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Jaśle (26-28).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ze względu na powyższą zasadę dotyczącą rozkładu ciężaru dowodu, według art. 232 k.p.c. strona w postępowaniu sądowym jest obowiązana wykazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzi skutki prawne.

Istota obowiązku dowodowego sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie przedstawi dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi więc ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia. Z zasady kontryktoryjności postępowania cywilnego wynika bowiem, że sąd nie jest odpowiedzialny za wynik procesu, nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy, jak również nie jest jego rzeczą zarządzanie dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. W orzecznictwie podkreśla się, że szczególnie przypadek uzasadniający dopuszczenie dowodu z urzędu z reguły nie zachodzi wówczas, gdy strona w postępowaniu sądowym jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2009 r., (...), L., Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 11 grudnia 2015 r., (...), L., Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 maja 2015 r.,(...)(...), L.).

W świetle powyższego, w przedmiotowej sprawie to na powodzie spoczywał ciężar dowodu istotnych dla uwzględnienia powództwa okoliczności, w tym istnienia i wysokości dochodzonej wierzytelności oraz faktu jej skutecznego nabycia w drodze przelewu od poprzedniego wierzyciela.

W ocenie Sądu, powyższe okoliczności nie zostały jednak wykazane w całości. Powód nie wykazał zasadności dochodzonej wierzytelności. Dowody, na które się powołał są bowiem niewystarczające do uwzględnienia powództwa.

Z treści uzasadnienia pozwu i przedkładanych w toku postępowania pism procesowych powoda wynika, że oparł on swoje żądanie na fakcie skutecznego nabycia wymagalnej wierzytelności, wynikającej z zawartej przez pozwanego H. C. z W..pl (...). z o.o. w dniu 18.04.2014 r. umowy pożyczki nr (...). Na dowód istnienia i przysługiwania mu dochodzonej wierzytelności dołączył: wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda z dnia 28 listopada 2016 r. (k. 5), odpis

(...)wierzytelności z dnia (...) r. (k. 38-40), odpis umowy pośrednictwa oraz współpracy z dnia 16 czerwca 2016 r. (k. 41-42), odpis umowy uzupełniającej z dnia 20 czerwca 2016 r. (k. 43-48), wyciąg z elektronicznej listy wierzytelności (k. 49), kopię pisma (...) S.A. z dnia 3 sierpnia 2016 r. (k. 51), kopię zawiadomienia o zmianie wierzyciela z dnia 3 sierpnia 2016 r. (k. 52v), pisma z dnia 4 listopada 2016 r. zawierającego propozycję dla wyjątkowych klientów (k. 53-61) oraz rozliczenie wierzytelności (k. 62).

Powód nie przedstawił pierwotnej umowy pożyczki. Przedłożył jedynie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu z dnia 28 listopada 2016 r. oraz rozliczenie wierzytelności, uznając je za wystarczające dowody na istnienie i wysokość zobowiązania pozwanego. Jednakże wskazać należy, że dane przedstawiane w księgach rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowią dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają jedynie sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 czerwca 2013 r., (...)(...)L.). Jako niewystarczające należy ocenić również pisma kierowane do pozwanego z dnia 3 sierpnia 2016 r. oraz 4 listopada 2016 r. Przedstawione w takiej formie dowody stanowią dokumenty prywatne powodowego funduszu, które zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowią jedynie dowód tego, że osoby które je podpisały złożyły oświadczenia zawarte w dokumentach. Przy tym należy zwrócić uwagę na art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U z 2016 r. poz. 1896), który wprost stanowi, że co prawda wyciągi z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego mają moc dokumentów urzędowych, jednakże nie w postępowaniu cywilnym. W postępowaniu tym tego rodzaju dokumenty zostały pozbawione mocy prawnej dokumentu urzędowego i są traktowane jako dokumenty prywatne.

Ponadto powód nie dołączył do pozwu złożonego w niniejszej sprawie odpowiedniego załącznika do umowy cesji wierzytelności, w postaci listy przelanych wierzytelności, który byłby potwierdzeniem dokonanej cesji. W umowie o sekurytyzację wierzytelności z dnia (...)1 został powołany (...), który zawiera wykaz szczegółowo opisanych wierzytelności przysługujących zbywcy (...) sp. z o.o. Postanowienie przedmiotowej umowy, zawarte w § 1 ust. 3 stanowi, że przedmiotem umowy są wierzytelności wymienione w Załączniku nr 7. Natomiast umowa uzupełniająca z dnia 20 czerwca 2016 r. w 1 ust. 1 objaśnia, iż użyty w jej postanowieniach „wykaz wierzytelności” oznacza listę wierzytelności określoną szczegółowo w 2 ust. 1 pkt. a) Umowy uzupełniającej, stanowiącą Załącznik nr 3 do Umowy uzupełniającej. Tymczasem powód nie przedłożył wspomnianych załączników ani odpowiednich z nich wyciągów.

Powyższe rozbieżności czynią więc wątpliwymi twierdzenia powoda, że na podstawie art. 509 k.c. przysługuje mu dochodzona pozwem wierzytelność, nabyta w drodze umowy cesji z dnia 20 czerwca 2016 r. Powód, powołując się na okoliczność skutecznego nabycia przedmiotowej wierzytelności powinien był ją udowodnić, zgodnie ze spoczywającym na nim ciężarem dowodu (choćby poprzez przedłożenie odpowiedniego Załącznika).

Powyższe okoliczności zaistniałe w niniejszej sprawie, w szczególności brak umowy pierwotnej i związana z tym niemożliwość zweryfikowania przez Sąd istnienia, rozmiaru i wysokości zobowiązania pozwanego, jak również fakt nieprzedłożenia odpowiedniego Załącznika do umowy cesji, wzbudzają wątpliwości Sądu co do przytoczonych przez powoda okoliczności faktycznych i skutkują oddaleniem powództwa.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. i wobec oddalenia powództwa obciążył nimi powoda, uznając je za uiszczone w całości.
